

Hoàng Lan Chi

Con Gái Người Dưng

Ngày con trai tôi 17 tuổi, tôi không biết nó và nó cũng chẳng dám đến gặp tôi. Nó nghe đồn tôi được các em cũng như con cháu kính cẩn(kiêm chế diễu) gọi là bà Tổng. Nó sợ tôi lắm dù nó yêu con trai tôi vô cùng.

Năm con trai tôi học lớp 12, tôi nghe mang máng về nó. Tôi lơ vì với tôi, đừng nói đến tình yêu khi chưa xong sự nghiệp. Tôi không cho phép con cái nói đến bạn gái/ trai khi còn đi học. Và vì thế tôi biết nó qua những giòng chữ rất đẹp trong cuốn nhật ký nhỏ ngay sau khi con trai tôi đi xa.

Những giòng chữ xinh xắn trải tâm tình nó. Nó viết sâu lắng. Nhiều khắc khoai và đúng là “ đường vào tình yêu có trăm lần vui, có vạn lần buồn”.

Con trai tôi, qua những gì nó mô tả khiến tôi ngạc nhiên! Quái, thằng khi đó thông minh? Đẹp trai? Có tâm hồn? Biết thương người? Sâu sắc? Ô, cái thằng cu của tôi có nhiều tính tốt thế sao tôi không biết nhỉ? Tôi lại chỉ biết nó lỳ, lười và có khi ..ở bẩn nữa! Còn thông minh? ờ thì tôi thừa nhận nó có thông minh.

Nó đã đau khổ nhiều lần vì con trai tôi. Nào là khinh khỉnh, nào là đi ngang không thèm ngó, nào cười nói với con nhỏ kia..Nó quẫn quại khi biết con trai tôi sắp đi xa. Tôi đọc cuốn nhật ký nhỏ và lúc đó, tôi ..còn chảnh, y hệt cái thằng cu của tôi, tôi chép miệng “ ối dào, vớ vẩn”. Nhưng tôi cũng có

chút tôi tội khi thấy nó không dám ra phi trường tiễn con trai tôi. Mà tôi cũng không ra. Buổi sáng tôi bắt thằng cu đứng trước bàn thờ Phật Bà Quan Âm, hứa sống đàng hoàng cho mẹ yên lòng. Con gái tôi tiễn anh, khóc ngập đường về.

Rồi tôi quên nó. Con trai tôi chẳng hề nói gì về nó. Hơn một năm sau, thằng cu của tôi về nước chơi dịp tết cũng là hè của Úc. Tôi và con gái ra phi trường đón. Tất nhiên không gặp nó mà chỉ toàn đám bạn trai của thằng cu. Lúc đó tôi khoái tử vì con trai vẫn sợ uy mẹ, không dám cho bạn gái đến phi trường!

Ngày hôm sau, một giọng con gái gọi phone. Con gái tôi thăm thì:

-Chị Phi đó mẹ! Chỉ hỏi anh Duy về chưa?

Tôi:

-Kệ nó. Thằng Duy không báo cho nó biết ngày về à?

Tôi lại khoái tử! Cái khoái ích kỷ hết sức của bà mẹ chưa già mà đã ...! À, con trai mình chắc chưa chắm nó đâu vì đã không báo cho nó biết ngày về! tại sao tôi nghĩ vậy? không biết! có lẽ vì tôi đang muốn con trai học cho xong, muốn con trai có bạn khác..

Nhưng chỉ tuần sau, tôi thấy con trai tôi đi cái xe máy kiểu con gái. Tôi làm thinh, chẳng nói gì. Tôi biết tổng ra là xe của nó! Nó đưa cho con trai tôi làm phương tiện di chuyển. Tôi lo kiếm sống và không chú ý đến sinh hoạt của thằng cu.

Một tháng sau, con trai tôi xin mẹ tổ chức sinh nhật. Tôi ừ và tự tôi chọn nhà hàng, đặt thực đơn. Thằng cu của tôi được cái cũng hiểu tâm lý. Nó không dám lộn xộn, vượt quyền mẹ. Mẹ muốn gì, đặt ở đâu là quyền của mẹ.

Đám bạn con trai tôi đến dự sinh nhật ngồi một góc. Tôi, con gái và hai người quen của tôi - một góc. Tôi khai mạc giản dị. Kể ra tôi có hơi ngứa mắt khi thấy một con bé ăn mặc mát mẻ với áo ngắn tay, ngực sâu, quần

lửng ! Giá mọi lần tôi đã rao giảng đạo đức (!):

-Bạn ta là thể hiện con người của ta! Duy chơi với bạn gái ăn mặc hở hang, người ta cũng sẽ coi Duy là ..hở hang giống nó!!

Nhưng hôm nay sinh nhật thằng cu ...tôi tha không ca bài luân lý!

Khi chụp hình, nó cố tình chạy đến đứng sau lưng tôi. Tôi vờ như không biết dù tôi cũng kín đáo quan sát khi con gái tôi ngằm chỉ “chị Phi đó mẹ”. Con trai đem hình về. Tôi ngấm nó, không vui không buồn. Nào ai biết được ? chúng nó yêu nhau, xa nhau cứ dễ như cơm nếp. Mình mặc kệ nó.

Ngày con trai tôi trở về Úc, tôi làm tiệc chia tay tại nhà. Nó là đứa con gái duy nhất, còn lại toàn bạn trai. Tôi làm bầm” Bó khi! Cái thằng này ..cà chớn! Nó ngằm giới thiệu với mẹ đây. Tao ..chơi tình vờ với tụi bây”! Tôi vờ thật, không nói gì hết.

Năm đó tiền con trai tôi nhưng nó vui. Thấy cái mặt nó hớn hở quá đi thôi. Thì sau một năm rưỡi, nó vẫn có con trai tôi, nó không vui sao được! Lại còn được ra phi trường tiễn thằng cu của tôi nữa chứ.

Tôi quên nó dù tôi vẫn liên lạc với con trai. Tháng 3 ngày 8, thằng cu gọi phone về. Tôi khoái. Sinh nhật tôi, thằng cu gửi thiệp kèm 50 đô . Tôi khoái. Rồi gần một năm sau, có việc, bố thằng cu gửi vài bill điện thoại. Tôi xem và ..tam bành lục tặc nổi dậy ! Con trai tôi đã gọi phone cho nó quá xá. Có khi lên cả trăm một tháng. Tôi nổi sung và truy tìm điện thoại nó. Nó chưa có phone riêng (năm đó thành phố chưa lắp nhiều phone) và gọi nhờ cô của nó. Tôi gọi đến, hùng dũng xưng danh:

-Tôi là mẹ của cháu Duy. Cho tôi gặp cô Phi ?

-Dạ Phi đi tàu rồi, chị nhắn gì không ?

Tôi nêu yêu cầu. Rằng nó phải hiểu thằng cu của tôi đang đi học, nghèo lắm nên nó đừng cho thằng cu gọi lâu. Cô ruột nó cũng không khéo. Thay vì “Dạ, chị yên tâm, tôi sẽ nhắn lại” thì cô ta ..gân cổ lên bào chữa cho nó. Rằng

thằng cu tự ý gọi. Rằng thằng cu độc tài, không cho nó trái ý. Nó muốn cúp thì cu không cho, cứ nói ..Tôi nổi sung:

-Nếu Duy cứ gọi và nói lâu thì Phi có nhiệm vụ nhắc Duy, rằng Duy đang đi học, phải tiết kiệm tiền.

Hai hôm sau, con trai tôi gọi điện thoại về. *Ái chà, con ranh ỏn thót cái gì đây nên gọi cho mẹ phải không?* Tôi lạnh lùng:

-Gi đây? Hôm nay là ngày gì mà cậu gọi về?

Người Bắc có cái ngộ. Bình thường xưng hô là con, mẹ hay thậm chí “tao/mày” *nhưng khi có việc thì lũ con được lên chức ráo trọi: anh/chị-cô/cậu.*

Thằng cu vờ vịt một lúc rồi vô đề. Tôi nổi sung, quát ầm nhà. Thằng cu mà ở trước mặt tôi thì ăn chối chà ..là cái chắc! Con trai tôi biện minh, Phi không có lỗi, sao mẹ gọi cho cô Phi làm gì ? vv... và vv .. Tôi đập máy sau khi quát một tràng không thèm nghe con trai nói gì.

Dường như vài ngày sau con trai tôi lại gọi về.Xin lỗi mẹ. Tôi nguôi ngoai .Có thể chứ ! “ *Tao nuôi mày bao cực khổ. Bán từng áo dài một thời vàng son để mua cho mày từng gram thịt. Tao thức bao đêm trường khi mày đau ốm để rồi mày xem cái con kia ..hơn mẹ thì đâu được với tao!* “ Khi con giận tạm lui, tôi giật mình “ *ủa ? coi bộ mình giống mấy bà mẹ chồng ..đành hanh ngày xưa quá vậy???!!*” Tôi bật cười vì tôi vẫn tự nhủ, tôi sẽ không giống các bà đó đâu!

Hai năm sau con gái tôi qua Úc. Tôi chẳng hề biết gì đến nó. Nó hoàn toàn không dám gặp tôi. Ba năm sau, hai đứa con tôi về nước và chúng chơi trò surprise. Con gái tôi về trước, ở tạm nhà bạn,chờ thằng anh về sau(vì hai đứa ở hai tiểu bang khác nhau khi con bé có học bổng ở Melbourne).Hẹn ngày giờ rồi đi cùng một học trò của tôi, tên này gọi cửa.

Tôi đang ..mải lên net nên bảo “cứ vào” rồi :

-Ừa có chuyện gì mà bay đến cô vào buổi trưa vậy?

-Thì ghé thăm cô!

Tôi ngạc nhiên. Thăm cô? Lại? Giữa trưa nắng? Nghe tiếng khúc khích, tôi quay lại. Giời ạ, hai đứa ranh, con của tôi đứng cười tùm tùm. Con trai tôi vẫn thế, con gái thì ...tôi khóc hu hu vì nó mập quá.

Hôm sau chủ nhật, tôi gọi mobil (VN gọi là mobil, không gọi là cell)cho con trai. Nghe tiếng nó, tôi hơi khựng nhưng rồi tỉnh bơ:

-Tôi là mẹ Duy.cho tôi gặp Duy

-Dạ thưa bác, bây giờ bác gọi vào số sau sẽ gặp Duy ...

Nó đọc số mobil khác. Tôi :

-Gọi Duy đến đây cho tôi được không ?

-Dạ thưa bác, Duy không có ở đây. Bác cứ gọi số vừa rồi sẽ gặp Duy.

Trí óc tôi làm việc thật nhanh. Hôm nay chủ nhật, tại sao thằng cu của tôi lại không có ở đây? Gọi mobil là tốn tiền nặng, làm gì mà chỉ vòng vo? Tôi nói nhanh:

-Cho tôi số phone để bàn, tôi gọi ?

-Thưa bác, phone đang vô net, bác cứ gọi cho Duy số mobil đó đi.

-Cảm ơn.

Cúp máy, tôi ..tặc dzăng nổi giận. Con này láo quá nhỉ ? mình đã xưng mẹ Duy mà nó không để mình nói chuyện với thằng bé, cứ chỉ vòng vo. Đã thế, con nhà tử tế, có phép tắc (!!!!!), đang muốn làm vợ thằng cu của mình thì nó phải ân cần :

-Thưa bác, cháu là Phi đây. Bác có khỏe không ạ? Cháu tiếc là Duy không giới thiệu để cháu đến trông nom bác khi Duy không có ở gần bác...

Tôi quay phone hỏi hai bà bạn. Hai bà đều đồng ý, nó hơi láo! Nó phải hỏi han tôi chứ! Có đồng minh(để chứng tỏ mình không là mẹ chồng khó khăn!), tôi quay số thằng bé vàlàm một tràng. Thằng bé :

-Con đang ở ngoài đường, không nghe gì hết.

-Tấp xe vào lề ngay tức khắc!

-Xong rồi. Chuyện gì đó mẹ?

Tôi nói lại câu chuyện và đương nhiên “Bà Tổng tôi “chửi một mánh :

-Tao nói cho biết, nó muốn làm vợ mày, nó phải tôn trọng tao. Bằng không, tao sẽ không bao giờ đi cưới nó hết.

Thằng cu lúng búng bào chữa. Tôi quát lên:

-Đi về lập tức cho tao bảo!

Tôi cúp máy. Lửa giận bùng bùng. Mạng Tích lịch hỏa mà? Mười lăm phút sau, thằng cu của tôi đến. Tôi la một hơi. Thằng nhỏ:

-Mẹ không biết gì hết. Nó đang ở ngoài tiệm.

-Tại sao làm ngày chủ nhật?

-Nó làm manager cho tiệm Kentucky mà mẹ?

-Nó biết là tao mà sao nó không hỏi han?

Tôi lặp lại ý mình ,Phi phải biết nói “Thưa bác, cháu là Phi đây. Bác có khỏe không ạ? Cháu tiếc là Duy không giới thiệu để cháu đến trông nom bác khi Duy không có ở gần bác...” Thằng cu của tôi nhăn nhó:

-Mẹ ơi, nó sợ mẹ chết bà! Nghe giọng nói mẹ, hồn vía nó lên mây hết. Nó đâu ngờ mẹ gọi vào mobil của nó đâu? Huống chi lúc đó nó đang giao việc cho nhân viên. Vả lại, nó là nó, là con gái miền Nam khờ khạo, nó đâu biết nói mấy câu như Bà Tổng nghĩ ra đâu ? Bà Tổng là người tử tế, giỏi văn chương, nó đâu có được như bà Tổng?

Tôi muốn cười mà ráng nín. Cái thằng khôn này, khi nó trêu chọc mẹ thì ...phải biết. Tôi hơi nguôi:

-Thế tại sao tao bảo nó cho số phone bàn, nó cứ vòng vo?

- Cái line phone của cửa hàng thì đang vô net, làm sao nó cho mẹ được?

-Tại sao nó không nói rõ từ đầu? vd thưa bác, con đang ở ngoài tiệm,Duy thì

ở nhà, bác cứ gọi vào mobil Duy thì sẽ gặp?

-Nó làm sao biết được là mẹ gọi? đã bảo nó đang túi bụi, bất thành linh nghe giọng oanh vàng của Bà Tổng, hồn vía nó lên mây cả, lấy đầu ra bình tĩnh mà thừa thốt cho Bà Tổng “ quán triệt tình hình “ gay cấn của nó ?

Tôi không nín cười được nữa. Biệt tài của thằng cu của tôi là dí dỏm làm ai cũng phải tức cười. À, cái này thì tôi thừa nhận chứ cái vụ thằng cu có “tâm hồn sâu sắc, đa cảm,thương người ‘ là do nó ...khám phá ra chứ tôi hoàn toàn không hề biết!

Thấy mẹ cười, thằng nhỏ biết “ mặt trận miền tây đã yên tĩnh” nên sán lại ôm vai mẹ.Tôi vờ vụt đẩy ra:

-Đừng có nịnh tôi ! Tôi chưa nguôi đâu!

-Con đi mua trái cây nhé? Mẹ thích gì? táo, lê, nhãn nhé?

Cái thằng khốn này nó khéo nịnh đến thế! Rồi nó đi mua trái cây về cho mẹ.

Tôi hớn hở ...quay phone cho hai bà bạn. Thì phải ..khoe, thằng cu có đi nước ngoài, có ra khỏi tầm tay mẹ năm năm rồi nhưng đồ dám vượt lễ giáo!

Tuần sau, con trai mời tôi đi ăn bánh tráng phơi sương. Nó biết tôi thích ăn những thứ đó vì nước chấm, vì ..không sợ mập, vì bờ sông gió mát.

Nó đến cùng con trai tôi .Thằng cu trao cho mẹ bó hồng to tướng. Bây giờ, nhớ lại ngày ấy, tôi mỉm cười khi nhớ đến chị kia:

-Anh Lai không thực tế gì hết.Chị mới từ VN qua, đưa tiền là hợp lý.Bây đặt tặng hoa chi cho phí!

Tôi không nói gì.Chị ấy làm sao hiểu được, *con người tôi có lúc cần hoa hơn tiền! tôi buồn buồn nhớ đến Anh, người đã hiểu tôi mong manh và đa cảm thế nào?*

Nó đi sau thằng cu của tôi, đưa bịch trái cây trĩu nặng:

-Con chào bác. Con gửi bác ít trái cây.

Tôi nhìn nó. Có lẽ lúc bấy giờ nó run lẩy.Tôi nghiêm nghị:

-Con là ai vậy?

Con trai tôi xen vào:

-Phi đó mẹ.

Nó nhìn tôi. Tôi vẫn giữ vẻ nghiêm nghị.

Nó chở con gái tôi , thằng cu chở tôi. Ăn xong, tôi đưa chúng nó đến quán cà phê hát với nhau Dòng Thời Gian ở Cao Thắng. Chủ là bạn tôi và ở đây có khách hát giòng nhạc tôi thích. Thật bất ngờ, nó lên hát và :

-Tôi xin hát bản này để tặng nữ văn sỹ Hoàng Lan Chi !

Tôi tùm tùm. *À, “thằng bò” mày, cái thằng con trai của tao ấy, đã truyền nghề cho mày phải không ?!!!*

Tôi đem hoa tặng nó. Tôi thấy lòng vui vẻ.

Cô bạn hàng xóm tí tê:

-Chị biết không , bé Ly nói với em, thằng Duy tâm sự với bé rằng, nếu mẹ không đồng ý chị Phi thì nó sẽ không lấy ai nữa hết.

Tôi làm thinh. Cô bạn rí rả tiếp. *Chị ơi, tụi nó yêu nhau gần 10 năm trời.*

Không ai chung thủy hơn thằng con trai chị. Bé khen con Phi lắm. Nói là con Phi rất yêu Duy và chăm lo đủ thứ cho Duy....

Tôi hơi xiêu. *Ừ, nó yêu thằng cu của tôi lắm. Cứ thấy ánh mắt nó nhìn thằng cu đủ biết.*

Con trai tôi nịnh mẹ, mua đủ thứ mẹ thích. Tôi biết tổng mấy “trò hề” đó của lũ con trai. Ngày xưa, mẹ tôi tuyên bố:

-Cứ mỗi khi thấy hai thằng con trai sán lại gần ôm vai bá cổ là tôi phải đề phòng ..cái hủ bao của tôi !

Vâng, chúng nịnh mẹ khi cần xin xỏ cái gì đó! Con trai tôi cũng không ngoài điều ấy. Rồi nó ngỏ ý xin làm đám hỏi. Tôi bắt bẻ theo lễ nghi:

-Duy lộn xộn! Nếu Duy định lấy nó thì Duy phải viết mail, giới thiệu nó với mẹ từ hai hay ba năm trước. Rồi Duy bảo nó phải đến đây chăm sóc mẹ thay

Duy. Từ đó mẹ ngó giò ngó căng nó,Duy hiểu chưa?

Thằng nhỏ cười lớn lên:

-Thông qua đi mẹ. Giò căng của nó được lắm.Nó cao 1,6m mà mẹ!

-Ông nội cha mày!

Khi tôi chửi “ ông nội cha mày” thì lũ con tôi hiểu, Bà Tổng đã OK!

Tôi truy lý lịch nó. Thôi cũng được.Nó chăm chỉ. Đã từng đi tàu khi học xong Cao Đẳng gì đó để kiếm tiền cho gia đình nhỏ gồm mẹ nó,nó và cô em gái. Nó giỏi giã, được giữ chức manager của Kentucky ở Quận 5.

Con trai tôi hơn hở.Thằng cu chỉ sợ tôi không đồng ý. Gì chứ tôi nổi tiếng là khó trong họ hàng.

Tôi hẹn ngày và cùng con trai đến nhà nó. Mẹ nó nhỏ hơn tôi vài tuổi. Bà có vẻ ...khớp trước tôi. Tôi thì bình tĩnh:

-Xin thưa với chị là cháu Duy có xin phép tôi ..

-Tôi thì có cái khó, có cái dễ..Khó là tôi theo nề nếp xưa. Tôi thích bọn trẻ phải lễ phép, tôn trọng người lớn.

-Mỗi nhà một nếp nên nếu cháu Duy vào làm rể gia đình chị thì Duy phải theo nếp nhà chị.Ngược lại,Phi phải theo nếp nhà của tôi.Tất nhiên tôi không vô lý đến độ bắt Phi thích màu đỏ thay vì xanh. Điều tôi muốn là Phi tìm hiểu nề nếp gia đình người Bắc để theo cho đúng. Đi thưa về trình, có hiếu với ông/bà, cha/mẹ...

-Tôi chỉ có một trai một gái và tôi vẫn đùa, bảo đó là cục vàng,hòn ngọc của tôi.Tôi yêu cầu chúng phải thương yêu đùm bọc nhau, không vì chồng hay vợ mà bỏ anh hay em..

-Tôi sẽ coi cháu Phi như là đứa con gái thứ hai của tôi và mong rằng chị cũng coi Duy của tôi như là con trai chị..

Con trai tôi và nó ngồi nép một góc phía sau salon. Thằng cu của tôi biết, ngày xưa đi hỏi vợ cho em trai út, tôi đã bắt lỗi cô em dâu tương lai khi thấy

cô ta ngồi ngang hàng với cha mẹ cô ta và tôi ! Hai đứa nín thinh im re trong khi tôi nói.

Trước lễ hỏi, tôi vào net, gọi phone cho gia đình ở Canada và Mỹ, bắt Duy phải xin phép bầm báo với ông/bà và các bác, cô cậu...Duy bầm xong, Phi phải chào hỏi. Tôi thầm nghĩ, chắc khi gọi phone xong, ra về, nó sẽ thờ phào. Kệ nó chứ, tôn ti trật tự phải giữ chứ!

Đám hỏi, con trai tôi và nó chu toàn cả vì Bà Tổng ..bận lên net chơi! Nó trang điểm, trông đẹp hẳn ra.Tôi thở hắt “ mình ..sắp lên chúc mẹ chồng đấy”.

Tết ta, tôi chỉ thị Duy phải sắm lễ cho gia đình vợ thật đàng hoàng và tôi đích thân đến chúc tết trước. Sau tết, tôi đi Mỹ trước khi các con về lại Úc.

Tại phi trường, tôi móc túi vét tiền VN, chia cho ba đứa. Nó hôn vào má tôi :
-Mẹ đi vui về nhe mẹ.

Những tháng ngày long đong ở Rừng gió Virginia, đêm khuya, đang vào net xem bài thì nó chớp được tôi và mẹ con chat với nhau.

-Mẹ ơi, con ngưỡng mộ mẹ lắm. Mẹ giỏi quá hà. Mẹ lúc nào cũng đầy nghị lực. Con khoe với bạn con, mẹ chồng tao vừa đẹp vừa học giỏi vừa viết văn hay..

Trời đất ? Cái con ranh này học nghề của chồng nó nhanh quá đi thôi! Người bạn về VN, tôi gửi quà gồm áo cho cả ba mẹ con nó. Tôi hiểu tâm lý mà. Nó sẽ hớn hờ khoe với bạn bè:

-Mẹ chồng tao gửi áo về cho tao đã đành mà còn cho cả mẹ và em tao.

Vâng, cô em họ của tôi bảo, chị làm vậy là đúng. Nó sẽ hãnh diện là gia đình chồng có nề nếp, cư xử đâu ra đó ..

Tết Trung Thu,tôi mail cho cô bạn nhờ mua hộp bánh gửi bà sui. Tôi nhớ ngày xưa, lễ hỏi xong, nhà trai có bốn phận đem lễ đến nhà gái các lễ lớn ...Tôi giữ các lễ đó!

Tết ta, con trai tôi lại về để lo thủ tục bảo lãnh nó. Nó định làm đám cưới nhưng “Bà Tổng “ tôi không đồng ý. Tôi ra lệnh, cứ về làm hôn thú và bảo lãnh. Khi nào nó được Úc kêu, tôi và con gái sẽ về. Nhà chỉ có ba mẹ con, chuyện dựng vợ gả chồng không được vắng một ai. Thằng cu của tôi và nó phải tuân lệnh mẹ.

Tôi gọi phone. Nó hớn hờ khoe :

-Mẹ ơi, con được đại diện công ty đi dự đại hội Kentucky ở Thái lan nè. Có nhiều người già hơn con, làm lâu hơn con mà công ty chỉ cử con nè!

-Giỏi, con mẹ giỏi !

-Mẹ ơi, Duy có mập lắm đâu mà mẹ la? Con cô Lành cao nhưng đâu có đẹp trai bằng chồng con hả mẹ?

Hể tôi nói cái gì về thằng cu của tôi là nó ‘*chồng con mà mẹ*’ ! Cái con ranh này, tôi chỉ còn biết làm bầm như vậy. Tôi gửi gắm con trai tôi cho nó vì biết thằng cu đoang vị và lười lắm! Con em gái tôi cười cười “ Con Phi chắc ..đui mới lấy thằng Duy. Lười tổ sư bồ đề. “ Tôi cũng thấy vậy. E rằng sau này, người bị tôi mắng sẽ là chồng nó chứ không phải nó vì nó yêu chồng, chăm lo đủ điều cho chồng.

Nó, đứa con gái của người dưng ..

Bây giờ nó ...cũng là con gái của tôi đấy.Tôi yêu nó lắm chỉ vì nó rất yêu con trai tôi!

Viết tại Rừng Gió Virginia 2005

Hoàng Lan Chi

Hoàng Lan Chi

Đời cô Lựu..của mẹ tôi

Mẹ tôi là một nhà giáo nghiệp dư. Nghĩa là bà không có bằng sư phạm nhưng dạy tại nhà . Mẹ tôi lừng danh trong họ hàng là nghiêm, khó và rất gắt gao với con cái . Chẳng thế mà chị tôi ...chưa bao giờ có bạn trai đến nhà . Riêng tôi , may mắn hơn một chút. Đó là nhờ có một tên bạn thuộc loại ngang tàng, không coi lời dọa dẫm của tôi ra ký lô nào xất , hiên ngang đến đại, bà không nói gì và từ đó các bạn trai khác mới dám vác xác đến nhà tôi. Dù sao lúc đó tôi cũng đã sinh viên năm thứ hai.

Mẹ tôi đẹp. Hình thời trẻ với đôi mắt to, mũi cao rất đẹp Chỉ có răng hơi hô tí xíu. Nhưng eo ơi gò má thì cao kinh khủng ! Các cụ xưa hay nói gò má cao là thích lấn quyền chồng ! Mẹ tôi có lấn không ? Tôi không biết. Chỉ biết mẹ thông minh, học giỏi , thích đọc sách báo nên ...đương nhiên bà không ...nhắm mắt nghe bố tôi...phán ..bậy bao giờ ! Phán đúng thì Ok, bà nghe.Nhưng phán ầu thì đừng hòng !Khổ nỗi, bố tôi lại là giáo sư văn chương. Ông thích làm thơ . Mà mấy ông Giáo sư văn, làm thơ thì đa số ...để tâm hồn treo ngược ở cành cây (!!) nên tư tưởng ...không chính xác chút nào. Vì vậy hai ông bà như nước với lửa. Nhiều khi ông biết mình nói sai nhưng giá mẹ tôi làm thình thì có lẽ mặt trận miền Tây vẫn yên tĩnh (!) nhưng bà thích lý sự cho ra ngô khoai kia. Nên ông sùng lên và hậu quả là

chiến tranh vẫn không ngừng tiếp diễn trong ngôi nhà bé nhỏ của chúng tôi ! Ngày mới di cư vào Nam, bố tôi đi dạy học xa. Mẹ ở nhà quản các con. Mẹ tôi đích thân dạy kèm chúng tôi học. Từ Toán đến Văn. Bà thừa hưởng từ ông ngoại tôi nên cũng có máu văn chương. Do đó có thể kèm các con cả Toán lẫn Văn . Thuở đó bố mẹ tôi tương đối ít cãi vì chỉ gặp nhau một năm đôi ba lần. Nhưng khi bố tôi đổi về gần nhà thì mức độ cãi nhau gia tăng với khoảng cách từ trường đến nhà ! Lắm lúc, tôi thấy ngậm ngùi thương cả cha và mẹ. Hạnh phúc thật ít ỏi . Tôi nghĩ mẹ chắc cũng thêm được âu yếm , dịu dàng...

Sau 75, đồng lương thầy giáo vốn ít ỏi càng ít ỏi hơn. Mẹ tôi, người phụ nữ nghiêm trang, đôi khi còn có vẻ lạnh lùng đã ra đường bán thuốc lá. Rồi cà phê. Mẹ bán cà phê có duyên. Số khách đông dần. Khách bình dân chiếm số đông vì là quán cóc (quán lề đường và pha bằng vợt !) nhưng họ rất kính trọng mẹ tôi . Một điều thừa bà giáo, hai điều thừa bà giáo. Có đứa đã tự đứng dậy đỡ ly cà phê:-Bác giáo để con !

Buổi sáng bán cà phê, buổi chiều mẹ tôi dạy học . Trẻ con hàng xóm và chung quanh khu đến học khá đông. Đủ cấp lớp ! Phải nói mẹ tôi thông minh. Ngày xưa bà đậu certificat nên Pháp Văn bà giỏi đã đành, nhưng Toán cấp đệ nhị cấp? Bà học lại từ ba đứa con lớn và ...dạy lại ...ba đứa con sau !! Do đó, sau 75, bà 'chơi' luôn cả các môn Toán Lý Hoá cho trẻ con hàng xóm từ lớp 6 đến lớp 9. Tôi kính phục sự thông minh, chịu học của bà !

Quán cà phê của mẹ tôi đã giúp cho kinh tế gia đình rất nhiều. Mẹ tôi vui lắm. Ra bán, có tiền nuôi cả nhà, lại có bao người nói chuyện. Vì thế, suốt năm, bà chỉ " fermer boutique " một ngày là mừng một tết ! Vả lại, khách cà phê cũng cứ đòi bác giáo bán sớm để họ có chỗ ngồi đầu lảo. Dân Saigon thích ngồi vỉa hè nhâm nhi cà phê và tán dóc !

Nhưng cuộc đời không như thế mãi. Đang là bà giáo, phải ra lề đường bán

cà phê nhưng mẹ tôi vui mà niềm vui ấy không kéo dài. Vì các con, bà phải sang Canada . Tất nhiên, ru rú trong nhà, bà buồn lắm. Lại không hợp với chồng nên cuộc đời -với bà- là những buồn tẻ và cô đơn ...

Tôi tin người ta có số. Mẹ tôi xinh đẹp, học giỏi . Giả như ông tôi đừng gả chồng sớm, để mẹ tôi học thì có thể mẹ tôi - cũng sẽ là một trí thức - cỡ lớn chứ chẳng chơi ! ! Biết mẹ tôi thông minh , ông đã cho bà đi học nhưng than ôi, mới xong cái bằng Tiểu học thì bà đã phải lấy chồng.

Mẹ tôi thích đọc sách báo và ... đặc biệt thích tin tức ... chính trị ! Từ xưa, dường như bà ít nữ tính. Không thích điệu (lại đẻ ra một con bé quá xá điệu là tôi !) , không thích quần áo, nữ trang.. Bà giỏi giang trong việc dạy dỗ các con học hành nhưng dở ẹt ở việc làm đẹp. Quanh năm suốt tháng chỉ áo trắng quần đen. Qua Canada cũng vậy. Chị tôi tranh đấu mãi mới chịu mặc đồ bộ màu mè !

Bố tôi cũng thích sách báo nhưng cụ không thích chính trị. Cụ thích văn chương. Cụ làm thơ rồi hỏi vợ có hay không ? Mẹ tôi thì ...vốn khắc khẩu với ông nên ít khen mà cứ chê thẳng thừng chữ nào dùng chưa hay của ông. Thế là ông nổi cáu, bảo là bà ngu dốt (!!), không biết một tài năng cỡ lớn như ông !!! Bố tôi vốn gàn mà ? Càng già càng gàn nhiều hơn ! Ông hỏi tôi thì tôi - vốn cũng thừa hưởng tính nói thẳng của ông nên tôi nói ngay :

- Thơ bố thì khá hay. Nhưng con không hiểu sao, trong một bài thế nào cũng có một hay hai chữ ...lạc quẻ hết sức !

- Bố cô ! Cô chỉ giống mẹ cô thôi !

- Ô hay , con không giống bố thì giống mẹ chứ ?

Chả lẽ giống ông hàng xóm ?????!!

Hai người - tuổi đã cao, sống đất khách , với mùa đông tuyết phủ mà vẫn không sao hoà hợp. Chúng tôi thấy thương cho cả cha lẫn mẹ mà không biết

làm sao .

Rồi một ngày cuối đông, Montreal băng giá, cha tôi ra đi đột ngột . Mọi người bảo thế là phước vì không đau đớn, không hành hạ gia đình..

Căn nhà vắng vẻ vì con cháu đi vắng. Một mình mẹ tôi quạnh quẽ . Chúng tôi trêu mẹ :

-Bây giờ mẹ muốn cãi nhau với bố cũng không được nữa rồi !

Mẹ tôi chỉ cười buồn .Tôi không biết mẹ nghĩ gì ? Tiếc là khi còn sống đã không nhường bố tôi một chút để có người trò chuyện ? Hay mẹ tôi lại cho ...đời là vô thường ??

Rồi một ngày. Cũng cuối đông . Montreal tuyết phủ trắng trời trắng đất. Tôi, đứa con gái lạc loài của mẹ, ngồi nghe mẹ kể chuyện xưa.

Tôi gọi là đó là Đời cô Lựu ! Cho vui thôi ! Chứ cô Lựu này chẳng giống lắm cô Lựu của cái lương !

Khi đi học, mẹ chỉ chăm chăm vào việc học. Mẹ thích nghề sư phạm lắm.

Mẹ mong ước sau này là cô giáo. Nhưng không biết vì sao ông ngoại nhận lời ông bà nội . Sau này, trước khi mất, ông ngoại có nắm tay mẹ:

- Bố xin lỗi con. Lẽ ra bố không nên gả chồng sớm cho con ..

Trong lớp luyện thi bằng Thành Chung , còn gọi là Particulier do Thầy Giáo Chức phụ trách ở tỉnh Thái Bình có một anh. Anh ta yêu mẹ mà mẹ không biết. Cứ gửi thư cho mẹ kèm vài câu thơ. Những câu thơ nhỏ rất dễ thương hợp với hoàn cảnh của lúc gửi thư như vào hè hay đầu năm học..

Như lá thư đầu tiên, để biện minh cho việc yêu quá sớm , anh ta gửi :

L'homme sans d'amour comme la terre sans soleil.

Hay một lần , trong một cái thiệp .

Je pense à toi quand le soleil se lève

*J'y pense encore le soleil descend et si parfois la nuit que je rê ve .
C'est au bonheur de vous aimer toujours*

Rồi khi xuân về, hoa nở rộn ràng .

La myosotis dit je vous aime

La pensée dit ne m'oubliez pas

À eux deux ils font un emblème

Je vous aime , ne m'oubliez pas

Nhưng anh ta không ký tên nên mẹ chẳng biết đó là ai ? Cho đến khi mẹ đi lấy chồng ... Trước ngày lên xe hoa, cô bạn thân nói với mẹ " Minh T. có biết là Minh T. đã làm một người thất vọng lắm không ? Anh ta đã bỏ học và đi lính rồi ! " Cô bạn hé ra cho biết tên người ấy là Hoàng C....

Lòng mẹ lúc ấy chỉ thấy hơi buồn buồn. Rồi năm 54, khi vào Nam, vô tình một lần xin làm thư ký ở sở kia, thoáng thấy ai đó giống anh bạn xưa, mẹ quay đi ngay và không nộp đơn ở đó nữa . Mẹ nghĩ mình đã lấy chồng và không nên tạo cơ hội gặp người đã từng yêu mình ngày xưa ... Anh bạn này khác với anh Hoàng C...làm thơ gửi cho mẹ. Còn bây giờ mẹ không biết anh bạn thâm yêu mẹ đó ở đâu ? còn sống hay đã chết ? nếu vì mẹ lấy chồng, anh đi lính và chết thì mẹ ân hận lắm. Anh ấy học giỏi. Giá như anh ấy viết :
" Chúng ta còn phải lo việc học. Sau này cùng theo ngành sư phạm nhé .
Hẹn Minh T. khi nào ra trường , chúng ta sẽ đến với nhau ." thì mẹ còn biết mà liệu. Đẳng này chỉ gửi thư, không nói tên thì ai biết cái gì ? Thật hay đùa ?

Khi kể, đôi mắt mẹ tôi xa xăm. Đôi mắt mẹ tôi buồn lắm . Trời ơi, tôi muốn khóc . Khóc cho một đời người ! Mẹ tôi - người phụ nữ nghiêm trang, tương

chùng như lạnh lùng, ít oi tình cảm, người phụ nữ chỉ thích đọc sách báo chính trị, thời sự - người phụ nữ đã giữ lòng trinh tiết cùng người chồng mà bà không hề yêu bằng việc tránh xa ngay lập tức người bạn từng yêu mình ngày xưa - mà đã ôm ấp trong bao nhiêu năm, một chuyện tình ..., tôi không biết gọi là gì nữa???

Phải chăng , sự gán nhảm của Thượng đế đã biến đổi con người ? Mẹ tôi đã khoác lên mình cái vỏ lạnh lùng vì ... tình cảm của thuở nào xa xưa đã lịm tắt từ ngày lên xe hoa ? Nhưng tình vẫn nằm đó . Cho đến lúc tóc bạc phơ, nhìn thấy ngày ra đi với vĩnh cửu gần kề thì bỗng trỗi dậy để có một ao ước rất " con gái " rất " trẻ thơ " ! Ấy là " Tôi muốn gặp người ấy để xem người còn hay mất? "

Và hôm nay, tôi - đứa con gái lạc loài của mẹ - viết những giòng này - mong rằng - ai biết Ông Hoàng C... của lớp luyện thi thành chung ở Thái Bình do Thầy Giáo Chúc phụ trách - đang phiêu bạt ở đâu thì cho tôi biết với !

Rừng Gió tháng năm 2004

Hoàng Lan Chi

Hoàng Lan Chi

Khổ nổi của người sợ ma và khó ngủ

Tôi hết sức căm thù một tật và một bệnh của tôi: nhát và khó ngủ.

Cái tật Nhát, tôi quy trách nhiệm cho cha mẹ tôi (!) và thằng em họ. Các cụ ngày xưa đôi lúc dạy con ..bậy bạ hết sức. Cái khi gì mà dọa khi muốn nó vâng lời ? Vd “ không được ra ngoài nhé, có ông kẹ hay con ma thè lưỡi đấy! “Đã vậy, trẻ con có đùa tròn đùa vuông. Do đó đùa nào sợ bóng tối thì để đèn cho nó. Tôi rất cảm động khi đọc Cuốn theo chiều gió, anh chàng Rhett Buttler rất tâm lý và thương con khi dặn vú em “ Vú phải chờ bé ngủ mới được ra khỏi phòng và luôn nhớ, không được tắt đèn ngủ. Bé rất sợ bóng tối”. Đàng này, ông bố tôi(nói trộm một tí) huấn luyện con theo kiểu sau, mày sợ ma hả, tao cho xuống bếp một mình, theo tao ra nghĩa trang..cho hết sợ ! hết con khi tiều! vì sợ bố, tôi phải xuống bếp mà trong bụng đánh lô tô, cứ ngó trước sau, trái phải, làm như có con ma sẽ ló vào từ cửa sổ vậy! Bố “đèo ‘ (à, chữ của dân Bắc cờ di cư nhé) vào nghĩa trang thăm người thân, má ơi, tôi ngồi phía sau, run thấy ông bà ông vải ! Nghĩa trang thì vắng vẻ, con đường lá vi vu, chỉ có xe bố tôi chạy vòng vòng.Ngồi phía sau, tôi tưởng tượng..ma sắp vỗ vai mình!

Năm sáu tuổi, tôi lên ở trọ nhà các cô. Mấy bà cô gian ác(!!), con bé nhỏ xíu mà bắt lên gác một mình ngủ trước(phải đi ra sau, cầu thang sát tường nhà hàng xóm, nhìn sang tối thui thấy mà ớn! Đã thế, từ cửa sổ nhìn ra là một cây đa to, rễ lòng thông..Thằng em họ dọa, ma từ cây đa xoắn tóc ngồi khóc! Làm con bé lên gác là trùm chăn kín mít, không dám ngó ngoáy cửa quây! Chưa hết, tánh nhát mà chuyên môn phải ngủ mình ên. Hồi bé tí cũng có lần phải ngủ một mình trên gác cả tháng . Năm Trung Học ngủ chung với bà chị,cuối năm bà lên nhà cô học thi với em họ,chỉ mình tôi nằm nhà dưới cũng mấy tháng.Vì thế cứ nghĩ ngại vẫn vợ, tinh thần vì thế yếu nhiều.

Sau 75,vì sợ nhà nước gả cho một chàng thương binh què chân cụt tay gì đó

nên lấy chồng đại và hậu quả là ...mắc bệnh mất ngủ. Bao muộn phiền cứ ngu xuẩn ôm hết trong lòng (chả bù cho bây giờ, có gì la toáng khắp các anh chị gần xa!) và mất ngủ. Những năm sau 75, có khi tôi dùng thuốc trị ngứa để ngủ! Năm 85, bà chị đi định cư Canada, từng mất ngủ nên gửi thuốc về . Được Valium, tôi quý hơn vàng!

Năm 87 bệnh mất ngủ giảm từ từ do chim ..hết hót trong lồng. (Khi, lồng gỗ chứ có phải lồng son đâu?) Tính nhát thì nguyên vẹn bài thơ cũ. Nhà chỉ có hai mẹ con và con bé giúp việc. Ban đêm, tôi không dám ở nhà trong mà ..trải chiếu sát cửa ra vào, đem theo đầy đủ bộ, nước uống. Lý do bà chị và con bà, chủ nhân cũ căn nhà đó nói có tiền chủ ...thỉnh thoảng xuất hiện. Tôi chưa thấy bao giờ nhưng nghe kể cũng rét bỏ bu. Tuy vậy cái cảm giác lạnh lạnh và như có ai đó đang nhìn mình từ ..góc nhà thì tôi có.

Qua Mỹ, một tật và một bệnh này làm tôi khổ không ít. Đúng là ghét của nào trời trao của ấy(Cô hoa hậu kia nói cô ghét con trai con nhà giàu, học giỏi, đẹp giai lắm mà chờ mãi không thấy trời trao??? !) Tôi đang ở nhà ông X, khá yên lành thì không dung ông chú cả nông ở CA bảo, nhà này có ma. Thế là từ đó tôi không dám ở phòng riêng lúc trời chập chạng tối. Tôi phải xuống gara, nơi ông X “sáng kiến” biến thành xưởng làm việc của ông để ngồi chung... cho đỡ sợ. Má ơi, xưởng lạnh chết cha. Đêm thì không dám đi restroom như trước kia vì phải đi ngang hành lang, từ đây nhìn thẳng xuống phòng khách, eo ơi sợ thấy bà vì nghe nói chủ nhân cũ bị giết ở đây. Tôi phải đem cái bộ vào phòng. Chán thật.

Khi đi làm cho bà Y, bà không cho tôi ở phòng nhỏ đối diện với phòng hai vợ chồng bà. Lý do, bà bị stroke nhẹ, ngại đi lên xuống nên không ngủ chung với chồng mà toàn dùng sofa ở family room. Bà bắt tôi ở phòng kia, từ sofa, bà nhìn thẳng vào đó được. Tôi chán quá sức vì phòng to(người ta thích phòng bụi còn tôi thì trái lại. To quá sợ ma vô ở chung phòng!). Thêm

tật khó ngủ, ban đêm chỉ cần đi restroom hơi xa là dễ mất ngủ như không. Phòng này phải đi xuống nhà dưới mới có restroom. Ban đầu bà đồng ý cho tôi đem bỏ, sau lại đổi không. Thật là khổ sở. Tôi tiêu thụ bao nhiêu thuốc ngủ khi ở nhà này. Thời gian đầu vừa lạ nhà vừa phòng to. Nhà bên Mỹ có nhiều cái kỳ khôi. Ví dụ cái gương soi to tổ chẳng đối diện với giường ngủ. Cái này là phương đông ky. Các cụ bảo, bóng hắt từ gương vô người là không tốt. Với tôi, càng không tốt hơn vì tôi để đèn khá sáng do tính sợ ma. Ban đêm thức giấc, nhìn thấy gương soi là sợ! Tôi nhớ thuở bé, bà ngoại dặn tôi đến chớ soi gương, chải tóc nhiều vì ..ma dễ nhập(??) Vì thế, tôi lấy đủ thứ, từ mấy cái gối ôm đến báo ráng che cái gương. Thuốc ngủ sau này phải dùng vì cứ ba giờ sáng thức hơi lâu là không ngủ lại được. Tôi tự chữa cho mình khá nhiều bệnh bằng cách ăn uống, tập dưỡng sinh nhưng hai cái tật và bệnh trên khó trị quá? Con em gái nghe than thở mãi bèn phán :

-Đã nói tìm cái mền 37 độ là xong tuốt.

Tôi tuy già nhưng Tò thì vẫn còn nên ngớ ngẩn:

-Là cái gì?

Con mắc toi ré lên cười:

-Là bà tìm thằng già cha già nào đó. Có cái mền 37 độ cho ấm, có người ngủ chung khỏi sợ ma, có người ..dắt đi restroom ban đêm khỏi sợ mất ngủ. Dễ ợt!

Trời??????????????

Viết tại Rừng gió Virginia 2005

Hoàng Lan Chi

Hoàng Lan Chi

Saigon ngày ấy

Năm 54 – 60

Ngày ấy tôi còn bé lắm. Lên đên trên chuyến tàu cuối vào Nam theo cha mẹ chứ chẳng biết gì. Chuyến đi êm đềm không gì đáng nói .

Tôi thấy người Pháp cũng đang hoảng. Thì đâu chả thế. Cũng có người này người kia. Người hèn nhát, kẻ can đảm. Người quá khích, kẻ trung dung.

Người Pháp trên tàu tử tế. Họ cho ăn uống đầy đủ . À mà tôi không hiểu tại sao họ phải tốn đủ thứ để đưa người di cư vào Nam ? Nếu họ cứ mặc kệ thì số dân Bắc có đến được miền Nam dễ dàng không ?

Đầu tiên chúng tôi cập bến Vũng Tàu. Rồi xe đưa vào Saigon . Chúng tôi ở tạm tại Nhà Hát sau này được sửa thành Toà Quốc Hội . Mấy hôm sau thì phân tứ tán. Chính phủ trợ cấp cho mỗi đầu người là bao nhiêu đó, tôi không nhớ vì quá bé..

Nơi tôi ở đầu tiên là Cây Quéo. Đường Ngô Tùng Châu. Gia Định.

Gia đình tôi là người Bắc đầu tiên đến đây. Sau này đọc truyện và biết con trai Bắc hay bị con trai Nam đánh và xỏ xiên “ *Bắc kỳ ăn cá rô cây* “ ..

Nhưng gia đình tôi hên. Nơi xóm nhỏ, người Nam thật thà đôn hậu . Họ cư xử tử tế với chúng tôi . Đôi khi tôi lẩn thẩn nghĩ, hay vì gia đình tôi là nhà giáo ? Tinh thần tôn sư trọng đạo đã ăn sâu trong giòng máu dân Việt ? Họ

rất tôn trọng và lễ phép đối với cha mẹ tôi . Một điều thừa ông giáo, hai điều thừa bà giáo ..

Con đường đến trường tiểu học thật dễ thương . Ngày ấy chúng tôi đi bộ nhiều, chẳng vù vù xe máy như bây giờ. Đi bộ đến trường thật vui. Cứ tung tăng chân sáo , vừa đi vừa hái hoa bắt bướm.

Ôi sao ngày đó *Saigon nhiều hoa bướm thế*. Hai bên đường những hàng rào hoa dâm bụt đỏ đỏ xinh xinh. Nhìn vào trong, nhà nào cũng có vườn, cây cối xum xuê.. Bướm bay la đà .Những con bướm đủ màu sắc nhưng bướm vàng nhiều nhất. Nếu nhìn riêng thì bướm vàng không đẹp nhưng khi bay lượn giữa rừng lá xanh thì đàn bướm vàng thật duyên dáng. Chúng như một nét điểm xuyết cho bức họa hoa lá ..Tôi thích nhìn bướm bay .Tôi thích ngắm hoa nở.

Trường học to vừa phải . Lớp học đủ ánh sáng. Mỗi sáng thứ hai chào cờ .
Đứng nghiêm và hát quốc ca. *Này công dân ơi, đứng lên đáp lời sông núi..*
Ừ thì thanh niên luôn được dạy dỗ là đáp lời sông núi..

Chúng tôi được học những bài công dân giáo dục đầu tiên và ...đã ăn sâu mãi vào tiềm thức. Đủ biết các cụ nói **uốn cây khi chúng còn non là đúng**. Tuổi ngây thơ coi những lời Thầy cô là khuôn vàng thước ngọc.

Không phá của công

Không xả rác ngoài đường

Phải nhường ghế cho người lớn tuổi, phụ nữ có thai trên xe buýt

Phải dắt em bé hay cụ già qua đường

Phải ngả nón chào khi xe tang đi qua ..

Không gian lận. Nói dối là xấu xa..

Chúng tôi đã được dạy như thế đó và *chúng tôi đã làm theo như thế đó* . Ôi Saigon của tôi ơi , bây giờ tôi đi giữa phố phường mà lạc lõng vô cùng khi

chỉ mình tôi ngả nón chào người chết hay chạy nép vào lề nhường cho xe cấp cứu đi qua !

Rồi những bài học thuộc lòng. Rất giản dị dễ nhớ .

*Công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra
Những buổi sáng vừng hồng le lói chiếu.Trên non sông làng mạc ruộng
đồng quê.Chúng tôi ngồi im lặng lắng tai nghe.Tiếng thầy giảng suốt trong
giờ quốc sử*

Sung sướng quá, giờ cuối cùng đã điểm. Đàn chim non hớn hờ dắt tay về.

Chín mươi ngày vui sướng ở đồng quê ..

Cuộc sống sao êm đềm và thanh bình quá. Không có những cướp bóc lớn lao . Ăn cắp vặt cũng không ghê gớm.Tôi còn nhớ phơi quần áo trước nhà rất an toàn chẳng phải trông chừng ..

Tôi còn nhớ ruộng miền nam nhiều nơi không chia bờ rõ rệt. Tôi còn nhớ cây trái Lái Thiêu không vạch lối ngăn rào. Tình hàng xóm là tất cả. Khi chia rào , ngăn lối là xúc phạm. Tự người dân quê biết đâu là đất là vườn của mình. Vào vườn Lái Thiêu cứ tha hồ ăn .Chỉ khi mua về mới phải trả tiền. *Ôi sao ngày ấy người ta hiếu khách và cuộc sống thanh bình đẹp đẽ quá ?? Có phải là một phần nhỏ thiên đường nơi hạ giới chăng ?*

Tôi nhớ nhiều về lễ quốc khánh đầu tiên năm 56 thì phải. Đúng là lễ hội.

Pháo hoa tung bùng và người người ra đường trong hớn hờ reo vui. Không chửi bới, không chà đạp, không giành đường xem lễ .. Saigon bấy giờ còn thanh thản lắm. Saigon bấy giờ chưa đông đúc bon chen ..

Ngày ấy các bà Bắc hay Trung đi chợ còn mặc áo dài. Lễ thói xưa còn ăn trong nếp ấy .

Ra đường là phải lịch sự . Khi lễ lạc thì phải mặc *quần đen với áo dài chứ không được quần trắng vì như thế là thiếu lễ ..*

Tôi còn nhớ một gia đình trung lưu là đã có thể thuê người làm. Đa phần

người làm là các cô gái miền Trung. Đúng là quê hương em nghèo lắm ai ơi. Đất khô cằn sỏi đá đã khiến bao cô gái quê vào miền Nam giúp việc . Thườ
ấy người miền Nam hay dùng từ “ở đợ” còn người Bắc gọi là người làm ...
Các chị giúp việc thường rất trung thành và lễ phép với chủ nhà. Các cô cậu
con chủ nhà cũng được tôn trọng. Bà chủ thường ở nhà và chị phụ giúp vì
nhà nào cũng khá đông con. Ban đầu thì ba, bốn và sau thành sáu ..

Tôi còn nhớ lương giáo sư đệ nhị cấp tức dạy từ lớp đệ thất đến đệ nhất của
cha tôi là 5200 đ , vợ được 1200 và mỗi con là 800 (không hạn chế số con).

Tô phở khá ngon là 5 đồng. **Coi như lương Giáo sư là 1040 tô phở.** Lương
người giúp việc là 300 đ . Lương Bộ trưởng gấp 5 lần lương giáo sư vào
khoảng 25.000 đ. Còn lương Đại úy thì bằng lương Giáo sư . Nếu bây giờ
7000 đ tô phở bình dân thì lương của giáo viên cấp ba phải là 7.000.000 đ .
Hồi đó chúng tôi thi một năm hai kỳ gọi là **đệ nhất và đệ nhị lục cá nguyệt**
. Đề thi hoàn toàn do Giáo viên (cấp tiểu học) hay Giáo sư phụ trách ra đề .
Hồi đó không có nạn các Giáo sư hay giáo viên kéo trò về nhà dạy kèm hay
bán đề thi . *Đơn giản có lẽ vì đồng lương đã đủ sống nên họ không phải bán
rẻ lương tâm ..*

Cuối năm lớp nhất thì chúng tôi phải thi bằng Tiểu Học. Sau đó thi vào đệ
thất các lớp trường công. Ai rớt thì học trường tư. Tất nhiên phải học giỏi
mới thi vào được những trường công danh tiếng như Gia Long, Trưng
Vương, Petrus Ký, Chu Văn An ..

Những tháng ngày tiểu học với tôi là tung tăng chân sáo, là chơi nhiều hơn
học là hái hoa bắt bướm , là nhảy lò cò , là chơi giải ranh, chơi ô quan .

Đúng ba tháng hè là chơi thoải thích ..Ồi chơi chơi..sao mà thú vị thế . Nhớ
đến tiểu học của con gái lại xót xa. Học quá nhiều để có thành tích cho Thầy
cô , cho trường lớp .. và con gái tôi không bao giờ biết đến

Chín mươi ngày vui sướng ở đồng quê **Năm 60 – 67**

Đậu tiểu học xong tôi thi hai trường Marie Curie và Gia Long . Lẽ ra phải thi Trung Vương mới đúng nhưng không biết sao cha tôi quyết định vậy.

Những ngày đầu đi học Gia Long sủng sủng đầm. Lý do cha định cho học Marie Curie nhưng phút chót lại chuyển sang Gia Long.

Số tôi lại hên. Cô Bắc kỳ lạc lõng giữa rừng nữ sinh Nam kỳ mà không hề bị chia rẽ hay kỳ thị. Như ngày xưa, người dân Saigon đã cư mang gia đình tôi ở Cây Quáo . Từ Thầy cô đến bạn bè, chẳng ai thắc mắc vì sao tôi mặc đầm

Tôi học sinh ngữ Pháp Văn. Trường có bảy lớp Anh và bảy lớp Pháp. Tôi học đệ thất 14, lớp chót . Những năm đầu Trung học tôi đi xe đưa rước của trường.

Thế là hết những ngày chân sáo , hết những ngày đuổi bướm bắt hoa . Chỉ còn ngồi trong xe hiệu đoàn ngắm phố phường qua khung cửa sổ ...

Xe trường đưa các nữ sinh lớp sáng về nhà và trên đường đi rước các nữ sinh lớp chiều. Trong khi chờ đợi xe đến đón, tôi thường cột áo dài và treo lên cây trứng cá trước nhà để hái trái nhâm nhi ăn chơi hay đem vào lớp cho bạn. Nghe tiếng còi xe ngoài đường thì tụt xuống xách cặp chạy ào ra. Nhà xa nên tôi bị đón sớm và về muộn. Bây giờ nhớ lại thuở cột áo leo cây thấy vui vui..Hay khi vào trường cũng cột tà áo để nhảy lò cò !

Trường Gia Long rất đẹp. Cơ ngơi thật đồ sộ , bốn phía là bốn con đường.

Ngày ấy chính phủ đặt tên đường có chủ đích rõ ràng. Đặt theo từng vùng các danh nhân văn võ. Không đặt lộn xộn lung tung ..

Gia Long của tôi đã được bao quanh bởi danh nhân văn chương như Bà Huyện Thanh Quan , Phan Thanh Giản, Đoàn Thị Điểm và Ngô Thời Nhiệm.

Chính giữa trường là con đường tráng nhựa thật đẹp và chúng tôi hay gọi đùa là đường Bonard. Giờ ra chơi các nữ sinh dắt tay nhau thơ thẩn trên con

đường ấy trông thật dễ thương

Rồi gia đình tôi chuyển sang Vạn Kiếp . Trước nhà có một bụi tre và đối diện là khoảng vườn mênh mông của chủ đất với những cây cau thẳng tắp . Năm 60 có nghe tin về Mặt trận giải phóng gì đó nhưng tôi chẳng quan tâm. Thứ nhất còn bé phải lo học, thứ hai .. *mọi cái lúc bấy giờ đã được chính phủ đưa dần vào nền nếp và chiến tranh .. còn xa lắm.. Đó là thời điểm cực thịnh của nền Đế nhất Cộng Hoà*

Ngày đó chưa có truyền hình. Mới chỉ là truyền thanh. Chương trình khá phong phú. Tôi thích vừa làm toán vừa nghe nhạc. Cũng có chương trình Tuyển lựa ca sỹ hàng tuần nhưng phải nói .. đa số hát dở chứ không như các cuộc thi bây giờ, thí sinh hát khá vững .

Báo chí nở rộ. Ai có tiền thì ra báo. **Không cần phải là người của cơ quan chính quyền như bây giờ.** Tôi mê xem báo. Tôi đói tin tức. Ngày đó có vụ thuê báo . Các em bán báo lẻ hay quầy bán báo nếu bán không hết thì cuối ngày trả lại toà soạn. Vì thế một số quầy báo có sáng kiến cho ..thuê báo . Người đọc thuê và trả tiền chỉ chừng phân nửa. Tất nhiên tiền đó chui vô túi chủ quầy báo và người bị thiệt hại là chủ nhân tờ báo . Gia đình tôi chỉ mua một tờ và trao đổi với cậu tôi ở gần nhà tờ khác. Coi như tốn tiền một mà được xem hai báo.

Báo thiếu nhi hơi ít . Báo chí đổi lập được tự do hoạt động. Do đó có gì xấu xa của chế độ hay chính quyền thì những tờ báo đó vạch ra ngay. Còn những tờ thân chính phủ ..thì bị báo chí đổi lập gọi là *nâng bi* ...

Sách thì rất nhiều. Đủ các loại. Mỗi nhà xuất bản có nét đặc thù riêng. Như nói đến Lá Bối là biết ngay các loại sách về Thiên, Phật ...Nói đến Khai Trí là sách về Văn học Nghệ Thuật... Văn thi sỹ nở rộ . Tất nhiên cũng chia làm nhiều loại . Có những văn sỹ chuyên viết tiểu thuyết tâm lý xã hội và được các bà nội trợ bình dân hay các tiểu thương ái mộ như bà Tùng Long. Có

những nữ văn sỹ viết khá bạo như Nguyễn Thị Hoàng với cuốn truyện nổi đình đám *Vòng tay học trò*. Nội dung truyện kể về chuyện tình của một cô giáo với học trò bằng một giọng văn ... khó hiểu. (theo thiên ý cá nhân tôi !)
Có những văn sỹ miền Bắc viết chuyện trong thời gian họ đi kháng chiến chống Pháp rất hay như Doãn Quốc Sỹ . Thời ấy thi sỹ cũng nhiều. Nào Đinh Hùng, Vũ Hoàng Chương, Du Tử Lê, Nguyễn Sa, Hà Huyền Chi, Hoàng Anh Tuấn ,Mường Mán ...

Thơ văn Saigon hồi ấy như trăm hoa đua nở. *Đủ loại và tự do sáng tác theo cảm hứng, không phải viết theo một khuôn mẫu nào. Do đó rất phong phú.*
Nhưng tôi lại thích đọc sách phóng tác hay dịch !(vì chưa đủ trình độ đọc nguyên tác) Mỗi lần hè về là tôi mê mẩn ngón hàng tá truyện ..

Vật giá có lên nhưng chỉ chút đỉnh .. Cũng chỉ mình cha đi làm còn mẹ ở nhà chăm lo con cái. Thuở tiểu học thì mẹ tôi kèm tất cả các môn . Lên Trung học thì bà không dạy được các môn khoa học nhưng Pháp văn thì vẫn tiếp tục cho đến tú tài vì ngày xưa mẹ tôi có bằng Certificat gì đó .

Cuộc sống vẫn êm đềm và khá thanh bình. **Nhưng từ năm 61 thì ...không còn nữa.** Đường đi thường xuyên bị đắp mô. Quốc lộ thì ít và tỉnh lộ thì nhiều hơn. Địa phương quân mỗi sáng sớm phải đi phá mô . Xong xuôi thì dân chúng mới dám đi lại. Đã có những mô nổ tung và cả chuyến xe đò tan tác.. Rồi những năm sau là những lần nổ ở vũ trường nơi quân Mỹ thường lui tới. Tất nhiên dân thường cũng vạ lây.

Tôi vẫn ngoan ngoãn với sách đèn. Chẳng hề giao du bạn trai vì cha mẹ cấm . Ngày ấy Gia Long và Trưng Vương là hai trường nữ nổi tiếng nhất . **Hàng năm chỉ có một kỳ thi chọn học sinh giỏi là Trung Học Toàn Quốc.** Lễ dĩ nhiên số đậu rơi vào bốn trường lớn. Còn Lễ Hai Bà Trưng hàng năm được tổ chức khá lớn và hai người đẹp của Gia Long, Trưng Vương được đóng vai Hai Bà ngồi voi diễn hành ..(bây giờ ở VN dùng từ diễu hành ??? Tôi không

hiểu vì sao lại điều hành thay cho diễn hành ???)

Đề thi của mỗi môn cũng vẫn do Giáo sư môn đó phụ trách. Tôi thấy như vậy mà hay. Chẳng có gì lộn xộn xảy ra vì thời ấy không có nạn cha mẹ hối lộ Thầy cô . Mỗi năm tôi học đệ nhất thì thi chung toàn khối và đã có rắc rối xảy ra. Chẳng hạn đề thi triết đệ nhất lục cá nguyệt là của cô Lan dạy chúng tôi thì lớp chúng tôi làm được còn các lớp khác thì không ..

Hồi đó bậc Trung Học chúng tôi phải thi tổng cộng : **Trung Học (hết lớp đệ tứ) Tú tài 1 (hết lớp đệ nhị) và Tú tài 2 (hết lớp đệ nhất)** . Nhiều bạn sau khi có bằng Trung Học thì đi làm. Có thể chọn nghề thư ký .Sau Tú tài 1, rụng bớt một số bạn. Sau Tú 2 rụng một số. Số học giỏi và có điều kiện thì tiếp tục con đường đại học

Đề thi đại học do các trường tự phụ trách. Ngày thi lịch nhau. Trường nào cũng công bố danh sách thi đậu chính thức và dự bị . Do đó tôi cảm thấy rất trật tự nề nếp chứ không lộn xộn như bây giờ. Nếu gọi danh sách chính thức mà thiếu thì trường gọi đến dự bị . Đơn giản vậy thôi. Nhưng có lẽ hồi đó vấn đề hối lộ , bán đề thi không kinh khủng để đến nỗi Bộ Giáo Dục phải xen vào ra đề chung như VN bây giờ.. Lại cũng do vấn đề tiền lương. Khi đồng lương không đủ sống thì ..tư cách con người suy giảm .. Đường phố Saigon của những năm 63 vẫn còn xe Mobylette và dễ thương ngộ nghĩnh là *Velo solex*. Chiếc xe xinh xắn nhưng có cái bầu to phía trước . Nữ sinh thường đi xe này . Khi chạy xe, tà áo dài phía sau phồng lên trông rất vui. Nhưng đa số học sinh vẫn đi xe đạp. Số xe máy rất ít. Và vì thế đường phố Saigon vẫn khá thênh thang. Năm đệ tam thì tôi không đi xe đưa rước nữa mà chuyển qua xe đạp. Cũng khá xa mà sao hồi đó chúng tôi không thấy gì. Chả như bây giờ sân trường cứ tràn ngập xe máy mà lại còn xe phân khối lớn.. Đợt vừa qua năm 2002,Saigon có chấn chỉnh cấm học sinh chạy xe phân khối cao. Thì ..các cô cậu quý tử đối phó bằng cách

....không gửi xe trong trường mà gửi xa xa ! !!

Năm tôi học đệ tứ 1963 thì xảy ra vụ Phật Giáo . Sau đó nền Đệ nhất Cộng Hoà sụp đổ. Tôi không ghét ông Diệm nhưng tôi ghét bà Nhu. Vì tính tình xấc xược của bà . Nhưng phải nói hồi đó với tôi, xã hội tương đối ổn định, trật tự nề nếp. **Dù ông Nhu có lập Đảng Cần Lao nhưng ...không ép buộc lộ liễu** . Họ cũng gợi ý nhưng không vào thì thôi. Cũng chẳng vì thế mà bị đi sỏi trán . Hay trong ngành giáo dục của cha tôi , người ta không trắng trợn
????? **Tôi chỉ biết nếu học giỏi là được học bổng , không bị phân chia lý lịch gì cả ..**

Sau 63, các trường có Ban Đại diện. Ngày đó tôi không chú ý lắm các thành phần ứng cử . Nhưng sau này , các anh chị lớn nói rằng , học sinh - sinh viên giỏi thường bù đầu với việc học, ít tham gia các hoạt động trên. *Do đó CS cài người vào nắm vùng ở hầu hết Ban đại diện các trường.* Họ được huấn luyện kỹ nên ăn nói hoạt bát .Còn học sinh giỏi thì không có thời gian luyện khoa ăn nói ...

Saigon của tôi sau những ngày đấu tranh sôi nổi , sau những biểu tình, sau vụ tự thiêu của Hoà Thượng Thích Quảng Đức ..lại êm ả trở lại. Nhưng không như xưa vì liên tiếp các đột biến về chính trị. Cuộc chinh lý của Tướng Nguyễn Khánh rồi chẳng bao lâu đến phiên của Tướng Thiệu và Tướng Kỳ

Tôi chỉ biết học và không chú ý đến những việc khác. Liên tiếp hai năm thi tú tài 1 và 2 đã ngốn tất cả quỹ thời gian .Nhưng tôi chỉ nhớ Tú tài 1 chương trình đã bị cắt giảm vì chiến tranh..

Cũng từ 65, quân Mỹ đổ vào đông và đã gây xáo trộn. Lính Mỹ lấy vợ Việt. Đa số là các cô gái nhảy , thời đó gọi là cave hay cả các cô xuất thân là người giúp việc. *Me Mỹ* là tên dân chúng gọi cho những cô này . Nội cái tên gọi đã nói lên sự khinh rẻ của dân chúng dành cho những cô gái ấy. Nghĩ

cũng đáng thương .. Nhưng cũng chính những đồng đô la xanh mà các cô me Mỹ tiêu vô tội vạ đã làm vật giá Saigon tăng cao. Gọi là đô la xanh vì lúc ấy chính quyền Mỹ **in riêng một loại đô la cho quân Mỹ dùng ở VN..** Người làm của chúng tôi lấy Mỹ và.. đòi đòi..

Cuộc sống của giới trung lưu như giáo sư bắt đầu lao đao.. Giáo sư nào dạy tư thêm thì còn đỡ.. Gia đình tôi hạn chế mọi chi tiêu vì cha không dạy tư và yêu cầu mẹ phải ở nhà chăm sóc việc học của các con .

Ai có thời gian để gửi thư tình tự. Ai có lúc lang thang quán ăn hàng. Còn tôi thì không. Cắm đầu cắm cổ học . Đi học là về nhà ngay. Ngày đó chúng tôi , gồm chị tôi và tôi đều học Gia Long nên không có vụ bạn trai nào dám đến nhà. Chúng tôi cũng chẳng học tư nhiều. Mà học tư vào những năm thi thì cũng né con trai tối đa. Lệnh cha mẹ phải chấp hành nghiêm chỉnh. Thậm chí sau này chị tôi học được cũng vẫn không hề có một tên “ masculin” nào dám đến nhà !

Tôi thích con gái đi học bằng xe đạp và nón lá nghiêng nghiêng . Từng vòng xe quay chầm chậm nhỏ bé . Áo dài ngày đó mặc rất kín đáo . Chúng tôi bắt buộc phải có áo lá bên trong. Và các bà giám thị luôn coi chừng nhắc nhở những nàng mặc áo quá chít eo, những nàng khua giày cao lộp cộp.. Chúng tôi đi sandal .Rất dễ thương. Tôi không thích học trò quá điệu. Áo thật eo hay guốc cao . Mà thật kỳ. Đa số mấy cô điệu thường học kém và có bồ sớm. Các cô giỏi thì ngược lại !

Nhưng cũng có cá biệt . Tôi còn nhớ ngày đó cô bạn bạn B Kim Dung rất xinh học giỏi được chọn làm Tây Thi trong vở kịch cuối năm ..chẳng điệu gì cả. Riêng lớp tôi thì chỉ có vài chị điệu và tất nhiên ..học dở , có bồ sớm .. Năm tôi thi tú tài, chỉ còn viết và bỏ vấn đáp. Chứ trước kia, một số môn phải thi viết và vấn đáp (còn gọi là oral)

Tôi đậu tú tài cao và được trường thưởng hai chữ Gia Long quyet vào nhau

bằng vàng 18. Những năm sau, trường đổi lại là hoa mai vàng. *Đó cũng là phù hiệu của Gia Long*

Tôi mê Y khoa và .. ghét được. ! Tôi thích là bác sỹ để chữa bệnh cho trẻ em và tự nhủ sẽ chữa miễn phí cho em nào mắc bệnh sài uồn ván. Tất cả ...chỉ vì tôi mất một đứa em trai vì bệnh này ..

Còn Được khoa ? chẳng hiểu sao tôi ghét nữa ? Tôi nói rằng học được, ra bán thuốc ngồi đếm từng đồng xu leng keng ! Chính vì thế sau này có một dược sỹ đại uý theo , tôi đặt tên anh ta là đại uý leng keng !

Nhưng nghề chọn người chứ người không chọn được nghề. Tôi thi rớt dù học giỏi. *Năm đó đề thi y khoa bắt đầu có câu hỏi tổng quát , hỏi về những kiến thức xã hội chung quanh. Tôi học chăm quá nên vào phòng thi bị đuối sức, quỵ ngã ..*

Năm 67-71

Tôi ghi danh Khoa Học, Chứng chỉ Lý hoá vạn vật tức SPCN.Nơi đây quy tụ nhiều người đẹp nhất Khoa học vì sinh viên xuất thân ban A. Còn chứng chỉ MGB hay MGP thì ít con gái hơn..

Chương trình học khá nặng. Buổi sáng thực tập đủ năm môn (Động Vật,Thực vật, Lý,Hóa, Địa Chất)và chiều học lý thuyết. Tôi thích thực tập thực vật hơn các môn kia. Cắt ngang hoa dâm bụt hay lá gì đó xem được cấu trúc của nó dưới kính hiển vi rất đẹp. Tôi không thích thực tập địa chất. Toàn những mẫu đá vô tri giác . Tôi cũng không thích lý với những bài dây điện loằng ngoằng.Thực tập động vật tuy sợ nhưng cũng thích Mổ con vật ra và xem cơ thể bên trong rất thú vị

Chính ở đây là những mảnh tình trong sân trường đại học. Vì có cơ hội tiếp xúc bạn trai .Chứ những ngày Gia Long hết đi xe hiệu đoàn đến xe đạp và mê học quá chừng đâu chú ý ai ..

Năm đầu tiên đại học tôi chứng kiến tết Mậu Thân. Sáng sớm nghe nổ

mà nghe tiếng pháo . Khi nghe tin Saigon bị tấn công, tôi bàng hoàng. Trời ?
thủ đô ?

Mấy ngày sau từ nhà nhìn về phía Gò Vấp thấy trực thăng thả rocket từng
chùm .. Lần đầu tiên cô bé nữ sinh chứng kiến tận mắt chiến tranh dù chỉ là
một phần nhỏ. Thực ra trước đó những lần các quán bar bị đặt mìn nổ, xác
người tung toé..

Sau những ngày kinh hoàng, Saigon của tôi lại như cũ.

Ngày đó sinh viên chúng tôi đi học mặc áo dài. Thỉnh thoảng có cô mặc
đầm và không ai mặc tây cả.. Nên sân trường đại học tung bay bao tà áo
muôn màu sắc . Cha mẹ khó nên tôi vẫn đơn giản áo trắng và ôm cặp như
thưở Gia Long. Thỉnh thoảng mới áo màu. Vì vậy khi tôi mặc áo dài màu,
các bạn thấy lạ ..

Chiều thứ bảy , tôi thường cùng cô bạn lang thang Saigon để ăn hàng và
ngắm ..phố phường. Hồi đó có lẽ không khí chưa ô nhiễm nên con gái
Saigon tuổi mười bốn , hai mươi trông rất đẹp. *Đẹp tự nhiên ở đôi mắt đen
láy, nước da đỏ hồng* . Có cô má đỏ au như con gái Đà Lạt .Tôi thích người
đẹp nên hay ngắm con gái Saigon trên hè phố . Tuổi học trò thích nhất là
lang thang phố phường và ăn hàng . Đi học cũng thích ...thầy bịnh để được
nghỉ rồi rủ nhau ra quán tán dóc. Thật ra bọn con gái chúng tôi siêng năng đi
học nên thích vậy chứ một số ông con trai ..rất ít đến giảng đường. Mấy ông
đó chỉ đi thực tập vì có điểm danh . Vả lại không đi thì sẽ không biết làm ?
Còn lý thuyết thì lâu lâu đảo vô một chút. Cuối năm bắt đầu ngồi tụng .Tất
nhiên cour đầu bằng bài giảng của Thầy. Thế là các ông tướng này đi theo
năn nỉ mấy cô như tôi cho mượn tập ! **Ngày đó nam sinh viên có nỗi lo, đó
là nếu thi rớt sẽ đi quân dịch.**

Đời sống đắt đỏ, vật giá leo thang hoài. Chiến tranh cũng vậy. Quay trái,
quay phải, sau lưng, trước mặt , đâu cũng có người đi lính và chết. Có năm

sinh viên phản đối chính quyền, đã vô xé bài không cho chúng tôi thi. *Sau này , điểm danh lại thì trời ơi ..mấy tay kích động , phá hoại đó ..toàn là dân nằm vùng !*

Tôi bắt đầu gửi bài đăng báo năm đệ tứ . Đăng và dấu nhem , không dám cho gia đình biết. Hai năm sau thì bận thi tú tài 1 và 2 nên ngưng. Khi lên năm thứ hai đại học thì tôi lại rai viết lại . Thuở đó báo có số phát hành nhiều nhất là tờ **Chính Luận**. Thiên hạ đổ xô đăng quảng cáo ở đây rất nhiều . Báo có mục *Nói hay đừng*. Nội dung là viết linh tinh đủ vấn đề nhưng khuynh hướng là *chỉ trích những việc ...đáng bị chỉ trích*. Tôi lấy bút hiệu Quỳnh Couteau . Tôi còn nhớ có mấy cây bút sinh viên của mục này : Quỳnh Couteau của Khoa học, Thảo gần của Nha khoa, Thu hippy đường như văn khoa..

Tôi viết truyện tình cho báo *Tiếng Vang*. Tôi có thói quen mua từng ram giấy pelure đủ màu và viết bài trên đó. Tương đối tôi viết khá dễ dàng. Đặt bút là viết. Hiếm khi sửa lại hay bôi xoá. Để bài mình được.. đăng nhiều và liên tiếp, tôi lấy khá nhiều bút hiệu. Nhưng tôi biết nhà văn *Thanh Nam*, người phụ trách trang đó biết là cùng một người .Vì cùng một nét chữ, cùng cách sử dụng giấy pelure hồng, vàng .. Tiếng Vang gửi nhuận bút 500/bài, Chính Luận thì cao hơn 800/bài . Sau này tôi lại rai nhảy qua Sóng thần của Chu Tử..

Tôi nhớ dường như sau một năm tôi có bật mí trong một truyện , các bút hiệu 1,2,3,4 ...đều chỉ là một người ! Có điều vui làcác độc giả cũng ái mộ , gửi thư đến toà soạn ..xin làm quen . Vui hơn nữa là khi tôi đến toà soạn lãnh nhuận bút gặp cô con gái chủ nhiệm *Quốc Phong Cô* này lúc đó thay thế nhà văn Thanh Nam phụ trách trang Truyện tình của bạn .Không biết sao chỉ gặp lần đầu, nhìn xa xa mà cô rất thích tôi . Hôm sau xuất hiện trên báo giòng nhắn tin của cô “ *PQ, hôm qua PQ đến mà chị không dám ra*

nói chuyện vì đang đau mắt. Nhưng thấy PQ xinh quá , giọng bắc thật dễ thương.. “ Giờ ạ, sau dòng nhắn của cô thì ...thư của độc giả ái mộ gửi đến quá xá luôn. Tất nhiên tôi vẫn dẫu nhem mọi người trong gia đình. Nếu không, bố tôi cho ăn chửi chà về tội không học, lo viết chuyện đăng báo ! Thực ra tôi vẫn chăm học. Viết truyện tình ngắn với tôi..dễ ợt ! Chỉ mất chừng một giờ . Mà lại có 500 hay 800 để đãi bạn bè ăn hàng thì cũng thú vị . Tiếc là sau này Tiếng Vang tự đình bản và tôi quay qua viết cho Sóng Thần hay Dân Luận.

Hồi đó sinh viên chúng tôi hay ra thư viện để học. Thư viện khoa học thì nhỏ, muôn có chỗ phải đi sớm. Chỉ có tiện là ngay trong trường thì sau đó vô giảng đường , không mất thời gian di chuyển . Còn thư viện đẹp là của ĐH Vạn Hạnh nhưng tôi ít đến vì xa nhà. Hai thư viện gần là TV Văn hoá Đức và Hội Việt Mỹ

Thư viện Văn hoá Đức nằm trên đường Phan Đình Phùng. Nhỏ thôi. Có máy lạnh. Nhưng ..tệ hại là không có người giữ xe. Xe cứ khoá để trong sân. Thư viện lại ở trên lầu . Và tại đây, tôi có những kỷ niệm vừa vui vừa buồn .

Những kỷ niệm nho nhỏ ..

Thư viện bé nên chỉ một thời gian, những sinh viên hay lui tới đều biết mặt nhau . Tôi còn nhớ có một sinh viên già nhất, rất lập dị. Anh để hàm râu dài và xồm xoàm. Nghe nói anh đang học Luật . Gặp tôi vài lần ở cầu thang , mỉm cười với nhau và thế là quen.

Có lần tôi ngồi học và có cảm tưởng ..Tôi nhìn sang thấy anh ở bên kia và .. đang vẽ ký hoạ tôi .Khi ra về, anh đưa và hỏi “ Hôm nay anh thấy em dễ thương lắm. Em đã lấy mất một buổi học của anh. Vì .. vẽ em .. “ Có khi anh bảo tôi “ khi nào em lấy chồng, nhớ báo anh nhé “ “Anh sẽ mừng gì ?” “ một tạ muối “ “ Kỳ vậy “ “ Cho tình nghĩa vợ chồng của em đậm đà như muối ..”

T, bạn cùng Khoa học cũng hay đến đây.T đến vì tôi chứ không vì thư viện

vì nhà T xa . Lắm lúc cũng chẳng học, vẽ hay viết lằng quằng mấy câu nhỏ nhỏ gì đó cho tôi.

Rồi tôi bị mất xe ở đây. Hôm đó tự nhiên thấy người rất khỏe và sáng suốt. Tôi say mê học. Thư viện về hết, chỉ còn mình tôi . Khi xuống thì chẳng thấy Honda , chiếc Honda mới toanh do gia đình mới mua, giá 72. 000 đ (*luong giao sư lúc đó 23.000*). Tôi hoảng hốt xuống phòng dưới của bảo vệ, hỏi rất ngây thơ :

-Bác thấy xe cháu đâu không ?

Bác cười :

- Không ? chắc lại bị ăn cắp rồi ?

Tôi tái mặt. Bác nói tôi đi khai báo. Tôi đi bộ đến bót cảnh sát trên đường Mạc Đĩnh Chi gần đó. Lão cảnh sát thấy ghét. Lão ghi chép xong lời khai rồi cười cười:

-Thế cô có biết ai lấy xe cô không?!!!

Tôi đi bộ từ đó về nhà ở Gia Định. Thấy con đi về , không có xe, cha mẹ hỏi. Mếu máo. Bố mắng toi bời. Mẹ thì không .

Tôi nằm trên gác khóc sướt. Sao .. người ta ác thế ? sao ăn cắp xe của tôi ? Khoá rồi mà ?? ngày đó tôi ngây thơ và gà tò kinh khủng..

Không thấy tôi đi học hay đến thư viện VH Đức, T tìm đến nhà. Thấy mất sung, T hỏi. Rồi thì T “ Tôi sẽ đi hỏi cho LC.Tôi quen tên đầu đảng , trùm ăn cắp xe ở vùng ..” Tôi tròn mắt ??? *T, anh chàng đẹp giai, thông minh, đàn hay , vẽ giỏi ..quen trùm du đảng ?????!!!!!!* Thấy tôi tròn mắt, T chỉ cười. Hôm sau T quay lại “ Bạn tôi không tìm được vì không phải vùng nó kiểm soát. tụi nó rã xe nhanh lắm “

Tôi nghỉ học mấy bữa. T lại tìm đến :

- LC à, LC lấy xe PC của tôi đi học đi ? Tôi còn cái Mini Vespa mà ?

Tôi đỏ mặt. T là vậy. Muốn nói gì là nói. Chẳng ngán ai ?

Còn Hội Việt Mỹ thì thư viện to, đẹp . Đa phần tôi viết truyện tình đăng báo ở đây ! Nhớ lại cũng vui. Khi báo đăng, tôi cắt và đem vào trường cho bạn xem . Bạn gái xem thì ít (nhỏ Mai không có tâm hồn văn chương) nhưng T xem thì nhiều. Có khi ..ngang đến độ ...bỏ giờ học, ngồi ở thềm của lớp để xem truyện của tôi ! Bởi thế mấy chục năm sau , có người nghi ngờ , đoán rằng T, bạn ông ấy cũng chính là T ngày xưa của Khoa học, đã mét T . T tìm đọc và đã nhận ra văn phong của tôi . “ *Văn LC lúc nào cũng vậy. Văn rất nhẹ nhàng , thơ mộng* “

Vẫn vậy nhưng cuộc đời thì không vậy ?? bao nỗi trôi sóng gió cho cô nhỏ được một số ông ở khoa học gọi là “người có đôi mắt đẹp nhất phòng Hoá “ !!

Tình hình chiến sự ngày một leo thang . Tôi nhớ những sự kiện đặc biệt - Vụ đầu cơ gạo của thương buôn Tàu và Tướng Kỳ đã “chơi ngon “ , ra lệnh xử tử Tạ Vinh. Ông tướng này thuộc loại võ biên, ruột để ngoài da, phát biểu như cao bồi Texas . Chẳng cần biết sau này Tạ Vinh có bị xử tử thật hay không nhưng lập tức vụ gạo được ổn định.

- Năm nào đó tôi tẩy chay không đi bầu khi Tướng Thiệu độc cử !

Vật giá ngày leo thang luôn. Thì như đã nói, quân Mỹ xài phung phí, me Mỹ xài vung vít. Chỉ còn giới trung lưu như giáo chức là khốn đốn .

Tôi vẫn sống trong tháp ngà . Chiến tranh có làm suy tư thì chỉ trong phút chốc. Việc học cuốn hút. Và những ngày thứ bảy cuối tuần vẫn vi vút dạo phố Saigon ăn quà . Tuổi học trò thích nhất là ăn hàng . Tiền bố phát hàng tuần eo hẹp lắm vì nhà giáo mà. Nên tôi đã bổ sung ngân quỹ ăn hàng bằng các bài viết cho Tiếng Vang, Sông, Chính luận ..

Thời tiết Saigon ngày ấy không như bây giờ. Vì tôi nhớ đi học phải mặc áo dài suốt ngày. Nhà xa, sáng học thực tập, trưa ở lại và chiều học lý thuyết. Có lẽ ảnh hưởng thời tiết chung toàn thế giới và cũng vì Saigon .. không quá

đông như bây giờ ?

Mấy cô bạn Gia Long cũ, bỏ đi làm từ khi đậu tú tài thì có cô vô Ngân hàng, lương rất cao. Cô thì làm cho hãng Pháp, *lương coi như khoảng một lượng vàng/ một tháng. Lương chuẩn uý gần một lượng* .

Quân nhân được mua hàng rẻ gọi là quân tiếp vụ. Đa số mua xong , đem ra ngoài bán lại cho con buôn. Hồi đó có phong trào làm cho sở Mỹ vì lương rất cao ..

Thanh niên sinh viên lai rai biểu tình. **Cứ biểu, cảnh sát biết hết ai là ham vui, ai là Cs nằm vùng ..**

Tôi chưa bao giờ tham gia hay đi xem. Vì chăm học quá mà ? *Nhưng đừng nghĩ rằng không nghe tiếng đại bác trong tháp ngà ! vẫn nghe đấy chứ.*

Cũng có những niềm riêng khác khoải. Nhưng mục tiêu phía trước phải đạt cho xong ..

Tôi ra trường năm 71. Thân cư Mệnh nên suốt đời tự lo. Họ hàng, cha mẹ không giúp . Dù quen biết nhiều. Tôi viết bài *Ba lần văn bằng cử nhân đi xin việc làm đăng trên Chính Luận*. Nhà báo noi láo ăn tiền. Bi thảm hoá thêm.

Chàng **Giám Đốc Nha Viện Trợ trực thuộc Tổng Nha Kế Hoạch** viết thư mới cô cử đến cộng tác.

Thế là hết những ngày lang thang sân trường đại học. Hết những ngày khúc khích với anh trên đường Phùng Khắc Khoan , nghe lá me xanh reo trên tầng cao, hết những chiều thứ bảy cùng cô bạn thân ăn hàng chợ Saigon , hết những ngày trong giảng đường nhỏ giờ Thầy Thới, nghe được cả tiếng muỗi vo ve, hết cả những giờ xem hai phe chống và thích rượt nhau trong sân trường khoa học

Tôi bắt đầu vào đời. Từ ấy ..

Saigon của tôi ...có những nét khác hơn của thuở học trò .Nhưng vẫn là Saigon của mưa nắng hai mùa, của áo lụa Hà Đông giữa trưa hè nóng bỏng,

của tiếng chuông chùa Xá Lợi ngân nga. Cửa giáo đường nhà Thờ Đức Bà
tung bay muôn màu áo chiều chủ nhật

*Saigon với áo dài tha thướt . Áo Saigon không biết ngồi sau lưng Honda hai
bên như bây giờ. Áo Saigon không biết phóng xe ào ào như bây giờ .. Áo
Saigon không cười hô hô trên đường phố như bây giờ . Áo Saigon không
cong cớn như bây giờ . .*

Và tôi , bao năm tháng trôi qua, vẫn một niềm hoài vọng về .. Saigon ngày
ấy ..

Xin trả cho tôi nắng Saigon

Thênh thang đường phố lụa Hà Đông

Xin trả cho tôi mưa ngày ấy

Và trả cho tôi cả cuộc tình ..

Nguồn: Đặc trưng

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 1 tháng 2 năm 2005